

Referat av Christina Almqvists egoföredrag torsdagen den 25 mars 2021

Hon började med att säga:

Den som gör en resa har mycket att förtälja!

Och det stämde när Christina berättade om sin LIVSRESA som habiliteringssjukgymnast.

Född och uppväxt på en släktgård vid sluttning ner mot Vättern i Västergötland. Den låg nära byn Gate där bl.a. Simon Gate växt upp för att bli en berömd glaskonstnär, målare och formgivare. Här växte hon upp och lärde sig älska djur och natur samt att ta ansvar för miljön. Det fanns många djur på gården. Utan hästar kunde bönderna inte bruka sin mark. Hästen var med vid nästan alla sysslor på gården. Det fanns även en liten traktor och den första bilen kom inte till Gate förrän i mitten på 50-talet! Man hade B-skola i byn och där gick hon sina första sex skolår. Därefter Realskola i Tidaholm och när familjen flyttade till Lund 1960 gick hon på gymnasiet där och därefter utbildade hon sig till sjukgymnast på universitetet, SSGI, vilket hon aldrig ångrat.

Under utbildningstiden gjordes bl.a. studiebesök på Bräcke Östergård (BÖ) i Göteborg. Bräcke Östergård är regionsinstitution för barnhabilitering i Västsverige. Det var då hon insåg att det var just detta hon ville arbeta vidare med.

Barnhabilitering innebär bl.a. specialiserad behandling och träning av barn som drabbats av förlossningsskador, d.v.s. olika former av cerebral pares, vanligen kallat "CP-skador". Andra diagnoser på BÖ var ryggmärgsbråck, barnreumatism, missbildningar. Där fanns ett stort antal pojkar med Duchennes muskeldystrofi. Detta är en svår sjukdom som successivt bryter ner all muskulatur. Ofta dog pojkarna redan i fjortonårsåldern, gravt handikappade.

Efter avklarad examen började hon 1967 att arbeta på BÖ och lärde sig under det första halvåret där en del av grunderna till sjukgymnastisk behandling praktiskt och teoretiskt, utifrån olika diagnoser.

Efter ett halvår på BÖ påbörjades regelbunden vidareutbildning teoretiskt och praktiskt i Uppsala och Stockholm, först tre veckor och efter ett halvår ytterligare två veckor. Hon fick regelbundet gå på långa kurser under sin anställning på BÖ.

Under tiden på BÖ skrev Christina en bok; "Sjukgymnastik vid Duchennes muskeldystrofi". I samband med detta utnämndes hon till Sverigespecialist inom området behandling av neuromuskulära sjukdomar, med tyngdpunkt på Duchennes muskeldystrofi. Tack vare detta anlätades hon på regelbundna konferenser m.m. som föreläsare.

Christina påbörjade även forskning under tiden på BÖ gällande spasticitetsreducering via specialskenor m.m. och med tidig intensiv metodbehandling. Hon fick en handledare som

följde henne genom åren. Kurser, forskning och metodutveckling under tiden på BÖ ledde till att Christina blev specialist inom sjukgymnastisk barnhabilitering.

Efter sju år på BÖ flyttade familjen till Kristandstad 1974. Hon blev ombedd att söka till Barnhabiliteringen i Kristianstad län. Där byggde hon upp, utrustade och utvecklade barnhabiliteringen. Under denna tid lade Christina mycket tid på behandling och uppföljning av patienter med Duchennes muskeldystrofi. Det fanns många med den diagnosen i Kristianstad Län. Under denna tid blev Christina medlem av EAMDA, European Alliance of Muscular Dystrophy Associations, en sammanslutning av europeiska specialister inom sjukgymnastik vid muskeldystrofier, speciellt Duchennes.

Hon anlätades även här som föredragshållare och skrev artiklar. På barnhabiliteringen fortsatte Christina med den tidigare påbörjade forskningen på BÖ rörande spasticitetsreducering.

1986 styrdes kosan mot Uddevalla och då fick hon uppdraget att bygga upp barnhabiliteringen i norra Bohuslän.

Förutom den sedvanliga uppbyggnaden av en barnhabilitering lade Christina mycket tid på att fortsätta med den på BÖ påbörjade forskningen angående spasticitetsreducering. Nu provades hypotesen. Christina var ofta på Ortopedtekniska avdelningen på Uddevalla sjukhus för färdigställande av de redan uttänkta skenorna. De kunde snart användas till belåtenhet. På olika sätt, genom videouppföljning av olika former av gånganalys kunde man se effekten på gåendet, handmotoriken, talförmågan och det allmänna rörelseomfånget. Hypotesen var bevisad.

1990 lämnade hon barnhabiliteringen i norra Bohuslän. Uppdraget var slutfört.

Från 1990 började hon i primärvården på Dalabergs Vårdcentral. Det var en positiv och utvecklande period.

1992 startade "Ädelreformen", vilket innebar att kommunen tog över ansvaret från landstinget för äldreomsorg med särskilda boenden och hemtjänst m.m.

I och med detta byggde Christina upp SASB, "Sjukgymnastikavdelningen för särskilda boendeformer" som hon ansvarade för fram till 1998. Under denna tid fick hon även vara med när det blev mer och mer samarbete mellan olika yrkeskategorier, vilket var stimulerande.

1998 blev det en omorganisation där SASB övergick till Rehabenheten med ny chef.

1998-2012 ägnade hon sig endast åt patientarbete där hon ofta sysslade med metodutveckling. Hon tyckte att det var en belönande och tillfredsställande tid tillsammans med patienter och personal.

2012 blev året då hon avslutade sin yrkesbana för att byta till pensionärlivet – och ROTARY!

Genom sitt stora naturintresse var hon även med och demonstrerade mot motorvägssträckning i bl.a. Ödsmål och hon berättade målade om hur hon allra värdsamt

bad en polis att arrestera henne så hon fick en chans att motivera sig när det sedan blev rättegång.

Hon har även startat en Singelförening i Uddevalla men den fick läggas ner efter ett par år då medlemmarna hade svårt att hålla sams...

Andra intressen har varit teater i Studio 32 och Skolskeppet Britta. Hon var även aktiv i språkcaféet som Rotary drev under ett par år.

Tack Christina för att du ville berätta om din livresa! Dock återstår många år!

Vid pennan

Erik Lindh och föredragshållaren

